

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Natalia Pawłowska - Grzelczak

Protokolant: sekr. sądowy Marta Serwatka

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2018 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki jawnej z siedzibą w S.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz powoda (...) spółki jawnej z siedzibą w S. kwotę 87 054, 70 zł (osiemdziesiąt siedem tysięcy pięćdziesiąt cztery złote siedemdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi (od dnia 1 stycznia 2016 roku określonymi jako odsetki ustawowe za opóźnienie) od kwot:

- 2.165,09 zł od dnia 1 grudnia 2014 r.,
- 307,50 zł od dnia 1 grudnia 2014 r.,
- 2.653,56 zł od dnia 1 grudnia 2014 r.,
- 307,50 zł od dnia 1 grudnia 2014 r.,
- 2.841,80 zł od dnia 1 grudnia 2014 r.,
- 307,50 zł od dnia 1 grudnia 2014 r.,
- 2.155,68 zł od dnia 1 stycznia 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 1 stycznia 2015 r.,
- 2.609,32 zł od dnia 1 stycznia 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 1 stycznia 2015 r.,
- 2.648,58 zł od dnia 1 stycznia 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 1 stycznia 2015 r.,
- 1.814,25 zł od dnia 1 lutego 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 1 lutego 2015 r.,

- 2.939,56 zł od dnia 1 lutego 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 1 lutego 2015 r.,
- 2.356,81 zł od dnia 1 lutego 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 1 lutego 2015 r.,
- 310 zł od dnia 1 stycznia 2015 r.,
- 1.652,94 zł od dnia 10 lutego 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 10 lutego 2015 r.,
- 2.377,26 zł od dnia 10 lutego 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 10 lutego 2015 r.,
- 2.280,45 zł od dnia 10 lutego 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 10 lutego 2015 r.,
- 226,89 zł od dnia 10 lutego 2015 r.,
- 1.802,56 zł od dnia 24 lutego 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 24 lutego 2015 r.,
- 360,51 zł od dnia 24 lutego 2015 r.,
- 2.224,26 zł od dnia 24 lutego 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 24 lutego 2015 r.,
- 444,85 zł od dnia 24 lutego 2015 r.,
- 458,70 zł od dnia 24 lutego 2015 r.,
- 91,74 zł od dnia 24 lutego 2015 r.,
- 2.017,40 zł od dnia 24 lutego 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 24 lutego 2015 r.,
- 403,48 zł od dnia 24 lutego 2015 r.,
- 1.964,70 zł od dnia 25 marca 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 25 marca 2015 r.,
- 392,94 zł od dnia 25 marca 2015 r.,
- 2.427,22 zł od dnia 25 marca 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 25 marca 2015 r.,
- 485,44 zł od dnia 25 marca 2015 r.,

- 2.333,82 zł od dnia 25 marca 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 25 marca 2015 r.,
- 466,76 zł od dnia 25 marca 2015 r.,
- 2.385,71 zł od dnia 29 kwietnia 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 29 kwietnia 2015 r.,
- 477,14 zł od dnia 29 kwietnia 2015 r.,
- 2.536,36 zł od dnia 29 kwietnia 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 29 kwietnia 2015 r.,
- 507,27 zł od dnia 29 kwietnia 2015 r.,
- 2.342,18 zł od dnia 29 kwietnia 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 29 kwietnia 2015 r.,
- 468,44 zł od dnia 29 kwietnia 2015 r.,
- 2.139,03 zł od dnia 28 maja 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 28 maja 2015 r.,
- 427,81 zł od dnia 28 maja 2015 r.,
- 2.461,93 zł od dnia 28 maja 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 28 maja 2015 r.,
- 492,39 zł od dnia 28 maja 2015 r.,
- 1.943,72 zł od dnia 28 maja 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 28 maja 2015 r.,
- 388,74 zł od dnia 28 maja 2015 r.,
- 1.984,51 zł od dnia 26 czerwca 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 26 czerwca 2015 r.,
- 396,90 zł od dnia 26 czerwca 2015 r.,
- 2.841,66 zł od dnia 27 czerwca 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 27 czerwca 2015 r.,
- 568,33 zł od dnia 27 czerwca 2015 r.,
- 1.896,23 zł od dnia 27 czerwca 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 27 czerwca 2015 r.,

- 379,25 zł od dnia 27 czerwca 2015 r.,
- 3.023,68 zł od dnia 30 lipca 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 30 lipca 2015 r.,
- 604,74 zł od dnia 30 lipca 2015 r.,
- 1.937,21 zł od dnia 30 lipca 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 30 lipca 2015 r.,
- 387,44 zł od dnia 30 lipca 2015 r.,
- 1.777,47 zł od dnia 30 lipca 2015 r.,
- 307,50 zł od dnia 30 lipca 2015 r.,
- 355,49 zł od dnia 30 lipca 2015 r.,
- 199,50 zł od dnia 1 sierpnia 2015 r.

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11 570 zł (jedenaście tysięcy pięćset siedemdziesiąt złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VIII GC 441/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 czerwca 2016 r. powódka (...) spółka jawna w S. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwoty 87.054,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od szczegółowo wskazanych w pozwie kwot i dat oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powołała się łączące strony umowy, na podstawie których pozwana prowadziła kilka kawiarni sieci (...) z wykorzystaniem systemu, wiedzy, receptur, marketingu, technik, nazwy, logo i tajemnic handlowych powódki. Na podstawie postanowień powyższych umów powódka wystawiła na rzecz pozwanej faktury VAT z tytułu opłaty prowizyjnych oraz opłat marketingowych zależnych od obrotu i opłat z tytułu abonamentu IT, a także z tytułu zakupionych u powódki towarów, które powódka początkowo regulowała. Dochodzone pozwem roszczenie dotyczy należnych powódce opłat za usługi świadczone w okresie od września 2014 r. do lipca 2015 r. Pomimo zaewidencjonowania faktur, nie dokonania ich zwrotu, nie kwestionowania podstaw do ich wystawienia tak co do zasady jak i co do wysokości oraz wezwania do zapłaty, pozwana nie zapłaciła należności wynikających z faktur.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 22 lipca 2016 r. w sprawie VIII GNc 411/16 Referendarz Sądowy w Sądzie Okręgowy w Szczecinie nakazał pozwanej zapłacić dochodzoną pozwem kwotę wraz kosztami procesu w wysokości 6.506 zł.

Pozwana zaskarżyła nakaz w całości domagając się oddalenia powództwa oraz zasądzenia kosztów procesu od strony przeciwnej. Nie kwestionując faktu zawarcia umów pozwana podniosła zarzut niewykazania wysokości dochodzonego pozwem roszczenia. Zdaniem pozwanej powódka nie wykazała prawidłowości wyliczenia wartości faktur prowizyjnych, w treści faktur brak jest wskazań sposobu wyliczenia, a także tego, którego punktu sprzedaży (miejsca) miałyby dotyczyć każda z faktur. Powódka nie dowiodła też twierdzeń dotyczących doręczenia pozwanej faktur objętych pozwem i dokonania ich zaksięgowania. W ocenie pozwanej możliwość dochodzenia jakichkolwiek należności z tytułu współpracy eliminuje nadto niemożność legalnego używania przez powódkę nazwy sieci

stanowiącej istotę współpracy, bezprawność powoływania się na prawo do używania nazwy i bezprawne epatowanie tą nazwą.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódkę (...) spółkę jawna w S. (CC) i pozwaną (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w K. (poprzednio działającą pod firmą B2B (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S.) łączyły cztery umowy franczyzy: dwie umowy zawarte w dniu 16 maja 2013 r. na okres od 16 maja 2013 r. do 30 kwietnia 2023 r. dotyczące prowadzenia kawiarni w S. przy ul. (...) i w K. przy ul. (...), umowa z dnia 23 października 2013 r. dotycząca prowadzenia kawiarni w P. przy ul. (...).25 zawarta na okres od 23 października 2013 r. do 24 października 2023 r. oraz umowa z dnia 7 marca 2014 r. dotycząca prowadzenia kawiarni w G. przy ul. (...) zawarta na okres od 7 lutego 2014 r. do 6 lutego 2014 r.

Na podstawie wymienionych umów pozwana jako francyzobiorca (partner) prowadziła kawiarnie sieci (...) z wykorzystaniem systemu, wiedzy, receptur, marketingu, technik, nazwy, logo i tajemnic handlowych powódki.

Dla wszystkich powyższych umów francyzodawca stworzył i prowadził elektroniczny, internetowy serwis przeznaczony wyłącznie dla uprawnionych francyzobiorców CC, zdefiniowany w umowach jako Portal F., zawierający aktualny podręcznik operacyjny, aktualny cennik asortymentu i produktów C. (...) oraz aktualny cennik wyposażenia i usług (...), dostępny za pomocą indywidualnego klucza dostępu, okresowo aktualizowany przez francyzodawcę podręcznik operacyjny, cennik asortymentu i produktów C. (...) oraz cennik wyposażenia i usług (...), każdorazowo obowiązywały francyzobiorcę w zaktualizowanej wersji od chwili poinformowania go w formie elektronicznej (e.mail) o dokonaniu aktualizacji.

Zgodnie z treścią umów w zakresie określenia ich przedmiotu strony ustaliły, że francyzodawca udziela partnerowi w zamian za wynagrodzenie pieniężne, ustalone zgodnie z umowami, prawa do wykorzystywania nazwy i marki C. (...) oraz znaku graficznego (logo) należącego do francyzodawcy, a także posiadanego systemu w celu dostosowania lokalu i prowadzenia w nim kawiarni (...) w standardzie ustalonym przez CC. F. zobowiązał się, też do udzielania partnerowi stałej pomocy handlowej. Z chwilą podpisania umowy partner zobowiązał się do uiszczenia na rzecz francyzodawcy opłaty licencyjnej oraz uiszczania miesięcznej opłaty operacyjnej.

Na podstawie postanowienia § 1 ust. 2 lit. b umowy z dnia 16 maja 2013 r. (dotyczącej kawiarni w S.) pozwana zobowiązana była do uiszczania na rzecz powódki miesięcznej, płatnej z dołu, opłaty operacyjnej (prowizyjnej) w wysokości 5% miesięcznego obrotu netto, a w przypadku przekroczenia wysokości miesięcznego obrotu ponad 70.000 zł, do uiszczania opłaty prowizyjnej w wysokości 6% miesięcznego obrotu netto.

Na podstawie postanowienia § 1 ust. 2 lit. b umowy z dnia 16 maja 2013 r. dotycząca kawiarni w K.) pozwana zobowiązana była do uiszczania na rzecz powódki miesięcznej, płatnej z dołu, opłaty operacyjnej (prowizyjnej) w wysokości 5% miesięcznego obrotu netto, a w przypadku przekroczenia wysokości miesięcznego obrotu ponad 60.000 zł, do uiszczania opłaty w wysokości 6% miesięcznego obrotu netto.

Na podstawie §1 ust. 2 lit. b umowy z dnia 23 października 2013 r. i z dnia 7 marca 2014 r. pozwana zobowiązana była do uiszczania na rzecz powódki miesięcznej, płatnej z dołu, opłaty operacyjnej w wysokości 5% miesięcznego obrotu netto, a w przypadku przekroczenia wysokości miesięcznego obrotu ponad 80.000 zł, do uiszczania opłaty w wysokości 8% miesięcznego obrotu netto.

F. oświadczył, że jest przygotowany do podporządkowania się standardom wymaganym przez CC w prowadzeniu działalności i organizacji całej sieci francyzowej, nadto że będzie przestrzegał wymagań francyzodawcy dotyczących używanego wyposażenia oraz wyglądu lokali oraz ubioru pracowników. W ramach przyjętych zobowiązań oświadczył też, że w przyszłości, w przypadku zaistnienia takiej potrzeby, będzie uiszczać uzgodnione z francyzodawcą składki na reklamę całej sieci, przy czym maksymalna kwota miesięcznej składki nie będzie mogła przekroczyć 1% procenta miesięcznego obrotu netto. Zobowiązanie do uiszczania opłaty marketingowej - składki na reklamę całej sieci zostało

ustalone w § 2 ust. 12 lit. x umów z dnia 16 maja 2013 r., w § 3 ust. 5 lit. v umowy z dnia 23 października 2013 r. i § 3 ust. 3 lit. v Ogólnych Warunków Umowy F. w związku z treścią § 2 ust. 3 umowy z dnia 7 marca 2014 r.

F. zobowiązał się też, że wszelkie materiały niezbędne do prowadzenia działalności, takie jak meble, neony, technologię baru oraz system IT wraz z odrębnymi opłatami licencyjnymi systemu komputerowego zakupi u franczyzodawcy za ceny zawarte w cenniku wyposażenia i usług. Pod rygorem zapłaty kary umownej, zobowiązał się, że będzie dokonywać zakupów wszystkich sprzedawanych w prowadzonych przez siebie kawiarniach produktów oraz asortymentu od CC lub wskazanych przez CC dostawców. Jednocześnie przyjął do wiadomości, że wymagania te są konieczne i uzasadnione w celu zachowania tożsamości marki, reputacji i wartości franczyzy. Szczegółowy wykaz cen asortymentu i produktów sprzedawanych przez CC znajdował się w cenniku asortymentu i produktów, dostępnym na Portalu F.. F. zobowiązał się do dokonywania zakupów każdorazowo we własnym imieniu i na własny rachunek.

Zobowiązanie do uiszczania opłaty abonamentowej z tytułu korzystania z systemu IT oraz opłat licencyjnych za system komputerowy określone zdało § 2 ust. 16 umów z dnia 16 maja 2013 r. i § 3 ust. 7 Ogólnych Warunków Umowy F. w związku z treścią § 2 ust. 3 umowy z dnia umowy z dnia 7 marca 2014 r. Cena systemu komputerowego i licencji była stała, taka sama przez cały okres obowiązywania umowy, a jej wysokość była ustalona w cenniku wyposażenia i usług dostępnym na Portalu F. (tj. portalu elektronicznym, do którego dostęp mają wszyscy franczyzobiorcy, zawierający m.in. aktualne cenniki).

W § 3 ust. 7 umowy z dnia 23 października 2013 r. zawarte zostało też zobowiązanie partner, na etapie adaptowania lokalu na kawiarnię (...), do skorzystania wyłącznie z usług wskazanych przez franczyzodawcę wykonawców, dostawców technologii i materiałów, którzy są przez franczyzodawcę sprawdzeni i którzy przedstawią przed rozpoczęciem prac adaptacyjnych przygotowaną przez siebie ofertę ich wykonania.

Strony ustaliły, że wszelkie zawiadomienia lub informacje pomiędzy stronami będą dokonywane na piśmie i będą uznane za doręczone, jeżeli zostaną doręczone osobiście lub listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru na adresy wskazane w komparycji umowy. W przypadkach wyraźnie wskazanych w niniejszej umowie dopuszczona została korespondencja w formie elektronicznej.

Umowy w imieniu franczyzodawcy - spółki (...) podpisał wspólnik T. W., a w imieniu franczyzobiorcy - spółki (...) podpisywał ówczesny udziałowiec i prezes zarządu A. B. (1).

Dowód : umowa franczyzy z dnia 23 października 2013 r. wraz z załącznikami (k. 14-38), umowa franczyzy z dnia 16 maja 2013 r. wraz z załącznikami dotycząca kawiarni w S. (k. 39-64), umowa z dnia 16 maja 2013 r. dotycząca kawiarni w K. wraz z załącznikami (k. 65-89); umowa z dnia 7 marca 2014 r. wraz z załącznikami (k. 90-99), Ogólne Warunków Umowy F. (k. 100-112), zeznania świadka A. B. (1) (k. 437-438), przesłuchanie w charakterze strony T. W. (k. 756-759).

W związku z realizacją umów powódka miała możliwość obliczania prowizji od obrotów w oparciu o dane rejestrowane przez zarządzany przez nią (...) Sprzedaży, a prowadzony przez specjalizującą się w tym zakresie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową w S., przy czym dane z Systemu mogły nieznacznie różnić się od danych z raportów kasowych (z uwagi np. na anulowanie paragonu, błąd kasjera itp.). (...) sprzedażowy nie zawsze pokrywał się więc z systemem fiskalnym, choć nieduże różnice nie zdążyły się często. (...) sprzedaży funkcjonuje u wszystkich franczyzobiorców powódki. Wobec większej precyzji danych wynikających z raportów kasowych, przy wystawianiu faktur zwianych z miesięcznymi obrotami, dane te brane były pod uwagę w pierwszej kolejności i dopiero kontrolnie sprawdzane z danymi z Systemu sprzedaży. Rozliczeniami systemowymi w przedsiębiorstwach powódki zajmowała się E. K. – kierownik do spraw administracyjnych i finansowych.

Miesięczne raporty kasowe (wydruki z kas fiskalnych) do każdego określonego dnia miesiąca przesyłane były przez franczyzobiorców adres mailowy M. Z. (1) - pracownika powódki zatrudnionego na stanowisku menagera do spraw rozwoju firmy.

Raporty takie ze wszystkich kawiarni w imieniu pozwanej przesyłała drogą elektroniczną J. C. (obecnie (...)) menager kawiarni prowadzonych przez pozwaną spółkę. Otrzymane w korespondencji zawierające zdjęcia lub scany raportów fiskalnych kierowana dane M. Z. (1) weryfikowała z systemem sprzedaży. Każda kawiarnia (...) była podpięta pod system centralny, do którego miała dostęp tj. dostęp do danych poszczególnych kawiarni np. do jej sprzedaży, ilości itp. Następnie M. Z. (1) obliczała opłaty prowizyjne, wszystkie dane drukowała i przysyłała M. J. (1) – pracownikowi powódki zajmującemu się franczyzobiorcami. Na podstawie zweryfikowanych danych opracowywane i wystawiane były faktury z tytułu opłat operacyjnych i marketingowych oraz faktury z tytułu stałych opłat abonamentowych wynikających z nadzoru systemu kasowego IT, a następnie zazwyczaj drogą elektroniczną przysyłane do pozwanej i innych franczyzobiorców.

Dowód: raporty k. 261-281, wyliczeń prowizji wraz z wydrukami z (...) Sprzedaży (k. 342-374), obrotów fiskalnych (k. 282-285), zeznania świadka E. K. (k. 431-346), zeznania świadka M. J. (2) (k. 433-436 zeznania świadka M. Z. (1) (k. 670-671), zeznania świadka A. B. (1) (k. 437-438), przesłuchanie w charakterze strony T. W. (k. 756-759).

W związku z realizacją umowy z dnia 16 maja 2013 r. dotyczącej kawiarni zlokalizowanej w S. przy ul. (...) na podstawie postanowień umowy i przesyłanych przez pozwaną miesięcznych raportów kasowych, dokumentujących wysokość osiągniętego w danym miesiącu obrotu, powódka wystawiła na rzecz pozwanej następujące faktury VAT:

1. z tytułu opłaty operacyjnej:

- fakturę nr (...) z dnia 2014.10.20, na kwotę 2.165,09 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2014.11.07, na kwotę 2.155,68 zł brutto,
- faktura nr (...) z dnia 2014.12.17, na kwotę 1.814,25 zł brutto
- fakturę nr (...) z dnia 2015.01.09, na kwotę 1.652,94 brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.02.09, na kwotę 1.802,56 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.03.10, na kwotę 1.964,70 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.04.14, na kwotę 2.385,71 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.05.13, na kwotę 2.139,03 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.06.11, na kwotę 1.984,51 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.07.15, na kwotę 1.937,21 zł brutto.

2. z tytułu opłaty marketingowej:

- fakturę nr (...) z dnia 2015.02.09, na kwotę 360,51 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.03.10, na kwotę 392,94 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.04.14, na kwotę 477,14 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.05.13, na kwotę 427,81 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.06.11, na kwotę 396,90 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.07.15, na kwotę 387,44 zł brutto.

Z tytułu należnej opłaty abonamentowej i korzystania z systemu IT oraz opłat licencyjnych za system komputerowy powódka wystawiła na rzecz pozwanej następujące faktury VAT:

- nr (...) z dnia 2014.10.20, na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2014.11.07, na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2014.12.17, na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2015.01.09 na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2015.02.09, na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2015.03.10, na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2015.04.14, na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2015.05.13, na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2015.06.11, na kwotę 307,50 zł brutto.

W związku z realizacją umowy z dnia 16 maja 2013 r. dotyczącej kawiarni zlokalizowanej w K. przy ul. przy ul. (...) na podstawie postanowień umowy i przesyłanych przez pozwaną miesięcznych raportów kasowych, dokumentujących wysokość osiągniętego w danym miesiącu obrotu, powódka wystawiła na rzecz pozwanej następujące faktury VAT:

1. z tytułu opłaty operacyjnej:

- fakturę nr (...) z dnia 2014.10.20, na kwotę 2.653,56 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2014.11.07, na kwotę 2.609,32 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2014.12.17, na kwotę 2.939,56 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.01.09, na kwotę 2.377,26 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.02.09, na kwotę 2.224,26 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.03.10, na kwotę 2.427,22 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.04.14, na kwotę 2.536,36 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.05.13, na kwotę 2.461,93 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.06.12, na kwotę 2.841,66 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.07.15, na kwotę 3.023,68 zł brutto

2. z tytułu opłaty marketingowej:

- faktura nr (...) z dnia 2015-02-09, na kwotę 444,85 zł brutto,
- faktura nr (...) z dnia 2015-03-10, na kwotę 485,44 zł brutto,
- faktura nr (...) z dnia 2015-04-14, na kwotę 507,27 zł brutto,
- faktura nr (...) z dnia 2015-05-13, na kwotę 492,39 zł brutto,

- faktura nr (...) z dnia 2015-06-12, na kwotę 568,33 zł brutto,
- faktura nr (...) z dnia 2015-07-15, na kwotę 604,74 zł brutto,

Z tytułu należnej opłaty abonamentowej i korzystania z systemu IT oraz opłat licencyjnych za system komputerowy powódka wystawiła na rzecz pozwanej następujące faktury VAT:

- nr (...) z dnia 2014.10.20 na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2014-11-07 na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2014-12-17 na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2015-01-09 na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2015-02-09 na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2015-03-10 na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2015-04-14 na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2015-05-13 na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2015-06-12 na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2015-07-15 na kwotę 307,50 zł brutto.

W związku z realizacją umowy z dnia 23 października 2013 r. dotyczącej kawiarni zlokalizowanej w P. przy ul. (...).25 na podstawie jej postanowień i przesyłanych przez pozwaną miesięcznych raportów kasowych, dokumentujących wysokość osiągniętego w danym miesiącu obrotu, powódka wystawiła na rzecz pozwanej z tytułu opłaty operacyjnej fakturę nr (...) z dnia 2015.01.09, na kwotę 226,89 zł brutto i fakturę nr (...) z dnia 2015.02.09 na kwotę 458,70 zł brutto, a z tytułu opłaty marketingowej fakturę nr (...) z dnia 2015.02.09, na kwotę 91,74 zł brutto.

Z tytułu usługi marketingowej polegającą na zareklamowaniu nowo otwartej kawiarni na portalu internetowym F. powódka wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) z dnia 2014.12.30 na kwotę 310 zł brutto.

W związku z realizacją umowy z dnia 7 marca 2014 r. dotyczącej kawiarni zlokalizowanej w G. przy ul. (...) na podstawie postanowień umowy i przesyłanych przez pozwaną miesięcznych raportów kasowych, dokumentujących wysokość osiągniętego w danym miesiącu obrotu, powódka wystawiła na rzecz pozwanej następujące faktury VAT:

1. z tytułu opłaty operacyjnej:

- fakturę nr (...) z dnia 2014.10.20, na kwotę 2.841,80 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2014.11.07, na kwotę 2.648,58 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2014.12.17, na kwotę 2.356,81 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.01.09, na kwotę 2.280,45 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.02.09, na kwotę 2.017,40 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.03.10, na kwotę 2.333,82 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.04.14, na kwotę 2.342,18 zł brutto,

- fakturę nr (...) z dnia 2015.05.13, na kwotę 1.943,72 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.06.12, na kwotę 1.896,23 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.07.15, na kwotę 1.777,47 zł brutto,

2. z tytułu opłaty marketingowej:

- fakturę nr (...) z dnia 2015.02.09, na kwotę 403,48 zł brutto
- fakturę nr (...) z dnia 2015.03.10, na kwotę 466,76 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.04.14, na kwotę 468,44 zł brutto,
- fakturę nr (...)/CC z dnia 2015.05.13, na kwotę 388,74 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.06.12, na kwotę 379,25 zł brutto,
- fakturę nr (...) z dnia 2015.07.15, na kwotę 355,49 zł brutto

Z tytułu należnej opłaty abonamentowej i korzystania z systemu IT oraz opłat licencyjnych za system komputerowy powódka wystawiła na rzecz pozwanej następujące faktury VAT:

- nr (...) z dnia 2014.10.20, na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2014.11.07, na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2014.12.17, na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2015.01.09, na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2015.02.09, na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2015.03.10, na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2015.04.14, na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2015.05.13, na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2015.06.12, na kwotę 307,50 zł brutto,
- nr (...) z dnia 2015.07.15, na kwotę 307,50 zł brutto.

W treści wymienionych powyżej faktur oznaczono terminy i sposób płatności, wskazywano też nazwy miejscowości, których w związku z umiejscowieniem kawiarni dotyczą. Faktury były wysłane do pozwanej drogą elektroniczną. Korespondencja przygotowywana przez M. J. (2) kierowana była do A. B. (1) i J. C..

Duplikaty wyżej wymienionych faktur VAT zostały pozwanej doręczone w dniu 9 listopada 2015 r.

Dowód: faktury VAT wraz z korespondencją (k. 113-260), raporty (k. 261-281), wydruki korespondencji elektronicznej (k. 375-381), potwierdzenie odbioru (k. 260), zeznania świadka M. J. (2) (k. 433-436), zeznania świadka A. B. (1) (k. 437-438).

Powódka nigdy nie otrzymała od pozwanej informacji o nieprawidłowościach wystawionych faktur czy zastrzeżeń co do niezgodności wyliczeń opłat opartych o dane zawartym w przesłanych przez jej pozwaną miesięcznych raportach kasowych.

Dowód: zeznania świadka M. J. (2) (k. 433-436), zeznania świadka A. B. (1) (k. 437-438).

W dokumentach księgowych prowadzonych w okresie od września 2014 r. do kwietnia 2015 r. pozwana zaewidencjonowała wystawione w tym czasie przez powódkę na jej rzecz objęte pozwem faktury VAT z wyłączeniem faktur z grudnia 2014 r. tj. faktury nr (...) z dnia 17.12.2014 r., nr (...) z dnia 17.12.2014 r., nr (...) z dnia 17.12.2014 r., nr (...) z dnia 17.12.2014 r., nr (...) z dnia 17.12.2014 r., nr (...) z dnia 17.12.2014 r., nr (...) z dnia 17.12.2014 r., nr (...) z dnia 17.12.2014 r. i nr (...) z dnia 30.12.2014 r. W późniejszym okresie pozwana również dokonywała ewidencjonowania faktur.

Pozwana spółka figuruje w rejestrze podatników prowadzonym przez Urząd Skarbowy w S., w którym składała korekt deklaracji VAT za listopad 2014 r. oraz w okresie od stycznia do marca 2015 r. Zapisy księgowe dotyczące zaewidencjonowanych w dokumentach księgowych faktur wystawionych przez powódkę nie podlegały korekcie i znajdowały odzwierciedlanie w rejestrze VAT.

Dowód: oświadczenie z dnia 17.02.2017 r. (k. 419, 658), dokumentacji księgowej (k. 420-429), pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego z dnia 21.06.2017 r. (k. 446), deklaracje (k. 466-477a), zestawienia kosztów (k. 478-653), zapisy na konta (k. 659-668), zeznania świadka A. B. (1) (k. 437-438).

W piśmie z dnia 6 lutego 2015 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 121.529,89 zł tytułem należności wynikających z wymagalnych i niezapłaconych faktur VAT związanych z prowadzeniem kawiarni (...). Wezwanie do zapłaty zostało sporządzone na podstawie salda zaległości pozwanej aktualnego na dzień 5 lutego 2015 r. Saldo zaległości pozwanej aktualne na dzień 27 maja 2016 r. ustalone zostało na kwotę 87.054,70 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dowodem nadania (k. 286-287), saldo z dnia 27 maja 2016 r. (k. 288-291).

Decyzją z dnia 18 lutego 2016 r. udzielono powódce prawa ochronnego na znak towarowy słowno-graficzny (...), który został zgłoszony w dniu 10 listopada 2010 r. na okres 10 lat.

Dowód: decyzja z dnia 18 lutego 2016 r. (k. 382), potwierdzenia uiszczenia opłaty (k. 383-384).

Sąd zważył co następuje:

Dokonując oceny prawnej zgłoszonego roszczenia Sąd uznał, że w świetle ustalonego stanu faktycznego powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Powódka w niniejszej sprawie wywodzi skutki prawne z faktu zawarcia umów, które zostały przez nią wykonane, zaś pozwana mimo tego nie uiszczała przewidzianych w nich należności.

Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie pozwalał na uznanie, że poza sporem pozostawał fakt, że strony związane były czterema umowami franchisingu (franczyzy) na podstawie, których pozwana jako franczyzobiorca (partner) prowadziła kawiarnie sieci (...) w S., K., P. i w G..

Umowa franczyzy należy do kategorii tzw. umów nienazwanych, co oznacza że nie istnieją żadne przepisy prawa które regulowałyby obowiązkową zawartość takiej umowy i wskazywały, które z jej postanowień mają charakter na tyle istotny, że nie mogą być dowolnie przez strony modyfikowane, a które mogą być przez nie dowolnie zmieniane. Dopuszczalność zawierania umowy franchisingu wynika z tzw. zasady swobody zawierania umów (por. wyrok SN z 07.02.2008 r., V CSK 397/07, LEX nr 457791). Treść umowy franchisingu może więc zostać ukształtowana przez strony w granicach wyznaczonych przez art. 353¹ k.c. zgodnie z którym „strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego”. Umowa franczyzy jest umową wzajemną. Ze strony franczyzodawcy do podstawowych obowiązków należy przekazanie franczyzobiorcy określonych zasad oraz stałej pomocy handlowej i technicznej udzielanej franczyzobiorcy przez okres umowy, ze strony zaś franczyzobiorcy prowadzenie działalności zgodnie z zasadami obowiązującymi u franczyzodawcy oraz uiszczenie umówionego wynagrodzenia.

W okolicznościach niniejszej sprawy żadna ze stron nie kwestionowała treści umów, z których wynikały obowiązki zapłaty przewidzianych w nich i opisanych szczegółowo należności. Zgodnie z postanowieniami umów strony ustaliły, że na pozwanej będzie ciążyło zobowiązanie do comiesięcznego regulowania między innymi opłat prowizyjnych i opłat marketingowych zależnych od obrotów kawiarni oraz stałych opłat abonamentu IT. Co do obowiązków w tym zakresie pozwana nie miała żadnych wątpliwości. Znajomość treści umów i przyjęcia zobowiązań do regulowania wskazanych opłat potwierdził wprost świadek A. B. (2), który działając jako ówczesny prezes zarządu pozwanej w jej imieniu podpisał wyżej wymienione umowy.

Nie kwestionując co do zasady obowiązku uiszczenia dochodzonych pozwem kwot i faktycznego braku ich zapłaty, dla zniweczenia powództwa pozwana wykazywała przede wszystkim na niewykazanie przez powódkę wysokości roszczenia i prawidłowości sposobu naliczenia opłat ujętych w załączonych do pozwu fakturach VAT.

Przed przystąpieniem do omówienia tych zarzutów przypomnieć należy, że zagadnienie na kim - w razie sporu między stronami stosunku cywilnoprawnego - spoczywa obowiązek udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jest zaliczane tradycyjnie do problematyki prawa materialnego. Ogólną regułą stwarza tu art. 6 k.c. („ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne”) i jako podstawowy przepis w tym przedmiocie, stosowany w postępowaniu sądowym, pozostaje w ścisłym związku i tłumaczony jest w powiązaniu z przepisami kodeksu postępowania cywilnego, normującymi reguły dowodzenia. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. W doktrynie przyjmuje się następujące reguły odnoszące się do rozkładu ciężaru dowodu: a) faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzących prawo podmiotowe) powinien w zasadzie dowieść powód; dowodzi on również fakty uzasadniające jego odpowiedź na zarzuty pozwanego; pozwany dowodzi fakty uzasadniające jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda; b) faktów tamujących oraz niweczących powinien dowieść przeciwnik tej strony, która występuje z roszczeniem, czyli z zasady - pozwany (por. wyrok SN z 13.10.2004 r., III CK 41/04, LEX nr 182092 i z 13.06.2000 r., V CKN 64/00, OSNC 2000/12/232).

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy w ocenie Sądu powodowa spółka wykazała kwestionowane przez pozwaną okoliczności uzasadniające jej żądanie w sposób dostateczny.

Nie ulega wprawdzie wątpliwości, że faktury VAT nie są źródłem stosunku cywilnoprawnego, pełnią jednakże funkcję identyfikacyjną oraz uprawdopodobniają wykonanie zobowiązania przez wierzyciela powodujące powstanie świadczenia po stronie dłużnika. Podkreślić należy przy tym, iż w praktyce gospodarczej faktura jest najczęściej podstawowym sposobem składania oświadczeń w zakresie wykonanych umów, dat podejmowanych świadczeń umownych, wysokości należnego wynagrodzenia oraz sposobu i terminu jego płatności. Skoro zatem normą jest, że faktury odzwierciedlają treść stosunku zobowiązanego pomiędzy ich wystawcą a odbiorcą, toteż naruszenie tej normy powinno się spotkać z odmową akceptacji faktur, bądź chociażby dążeniem do wyjaśnienia podstaw ich wydania. W okolicznościach przedmiotowej sprawy jednakże żadnej z tych reakcji pozwana nie przejawiała. Nie zaprzeczyła, że faktury wystawione w oparciu o wiążący strony stosunek odpowiadają ciężącym na niej zobowiązaniom, nie kwestionowała sposobu wykonywania poszczególnych umów w ramach trwającej współpracy, faktu wykonywania przez powódkę umów franczyzy i funkcjonowania kawiarni. Wprawdzie świadek A. B. (1) zaznaczył, że pozwana miała zastrzeżenia co do jakości usług powódki, nie określiła jednak w żaden sposób czego zastrzeżenia te miałyby dotyczyć ograniczając się do ogólnikowego stwierdzenia.

Zaznaczenia wymaga także, że znaczna część faktur - jak wynika z analizy dokumentacji finansowej pozwanej i co przyznał również A. B. (1) - została przez nią ujęta w ewidencji księgowej i tego typu zdarzenie stanowi asumpt do określonych domniemań faktycznych. W ramach tej oceny możliwe jest więc przyjęcie, że dokument prywatny jest dowodem decydującym o istnieniu i zakresie zobowiązania. Pozwana miała możliwość - a przynajmniej nie zaferowano tu dowodu przeciwnego - weryfikacji danych zawartych w wystawionych na jej rzecz fakturach, gdyby więc - jak już wspomniano powyżej - nie znalazła podstawy w umowie stron, albo jej treść nie odpowiadała warunkom umownym, to powinna była podjąć czynności zmierzające albo do wyjaśnienia podstawy jej wystawienia, albo do wyjaśnienia rozbieżności między treścią faktury, a rzeczywistą umową stron. Takiej inicjatywy przed postępowaniem

sądowym pozwana nie podjęła. Podjęta zaś w trakcie procesu obrona sprowadzała się jedynie do gołosłownych, bliżej niesprecyzowanych zarzutów w zakresie nieprawidłowości przy wystawieniu faktur.

Wbrew sugestiom pozwanej faktura stanowiąc dokument księgowy (rozliczeniowy) jest jednym z tzw. dowodów źródłowych stwierdzających dokonanie danej operacji gospodarczej. Zaksięgowanie faktury bez żadnych korekt i zastrzeżeń daje podstawę do domniemania, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu i zgodnie z rzeczywistym przebiegiem zafakturowanej operacji gospodarczej (tak też SA w Katowicach w wyroku z 24.10.2002 r., I ACa 219/02, LEX nr 84094). Zaznaczyć przy tym należy, że z pisma organu skarbowego wynika, że pozwana składała korekty do rozliczeń z przedłożonego przez pozwaną oświadczenia złożonego w 2017 r. a dotyczącego zapisów księgowych wynika jednak, że znajdują one odzwierciedlenie w rejestrze VAT. Powyższe potwierdził niejako też świadek A. B. (1) zakładając bowiem, że faktury były księgowane, nie wskazał przy tym na jakiegokolwiek wyjątki. Pozwana pomimo teoretycznych twierdzeń dotyczących funkcji faktur VAT i ogólnych zarzutów nie zdołała obalić domniemania, że określone zdarzenie gospodarcze faktycznie miało miejsce i to na warunkach wynikających z załączonych do akt dokumentów rozliczeniowych tzn. wykazać ażeby dane wynikające z dowodów źródłowych opartych na jej własnych zapisach księgowych były nieprawdziwe.

Poza sporem pozostawał fakt, co zresztą wynikało z zapisów umownych, że ustalenie opłat prowizyjnych i opłat marketingowych zależne było od obrotów w poszczególnych kawiarniach, w celu zaś ustalenia dokładnej wartości obrotów, na co wskazywali wszyscy świadkowie pozwana - franczyzobiorca, przesyłała do powódki - franczyzodawcy drogą elektroniczną miesięczne raporty z drukarek fiskalnych, na których znajdowały się przede wszystkim dane takie jak, obrót brutto jaki kawiarnia osiągnęła w danym miesiącu czyli łączna należność, oraz łączna kwota (...) (podatek od towarów i usług). Z tych danych obliczana była wartość netto obrotu w danym miesiącu. Na podstawie uzyskanej w ten sposób wartości naliczana była następnie 5% prowizja powiększona o 23% podatku VAT.

W analogiczny sposób naliczane były opłaty marketingowe na podstawie danych ujętych w raportach fiskalnych przesyłanych przez pozwaną obliczana była wartość netto obrotu jaki dana kawiarnia osiągnęła w miesiącu i na podstawie tej wartości naliczana była 1% prowizja powiększona następnie o należny podatek VAT.

Na wiarygodność raportów fiskalnych jako dokumentów stanowiących podstawę do naliczania prowizji również zgodnie wskazywali wszyscy świadkowie w tym świadek A. B. (1) oraz przesłuchiwany w charakterze strony za powoda T. W.. Nie budziło więc wątpliwości tak stron jak i Sądu, że podstawą wystawiania faktur, do naliczeń opłat prowizyjnych i marketingowych (poza stałą opłatą abonamentową) były dokumenty (raporty fiskalne) oferowane przez pozwaną. Kwestionując prawidłowość naliczenia opłat co do zasady pozwana kwestionowała więc własne dokumenty, które przesyłała stronie powodowej. Skoro zatem strona pozwana chciała podważyć okoliczności, z których wywodziła skutki prawne, powinna dowieść, że dokumenty przedstawione przez powódkę, które były podstawą wystawiania faktur w istocie były innej treści i te dowody o innej treści przedstawić, czego jednak nie uczyniła. Dowodu takiego nie mogą stanowić zeznania byłego reprezentanta pozwanej A. B. (1), gdyż świadek ten zasłaniając się niepamięcią co do okoliczności przesyłania raportów fiskalnych powódce potwierdził, że mogła to robić J. C., na co wskazywali zresztą pozostali świadkowie, w tym M. Z. (2) i co potwierdzają wydruki korespondencji elektronicznej prowadzonej właśnie pomiędzy J. C. a M. Z. (2). A. B. (1) zeznał także, że nie interesował się tym czy powódka naliczała opłaty prowizyjne w sposób prawidłowy, potwierdzając jednocześnie, że raporty fiskalne stanowiły wiarygodny dokument naliczana prowizji i nie wykluczając, że rzeczywiście były one wysyłane przez różnych pracowników pozwanej. Sąd dysponował zatem materiałem dowodowym, z którego wynikało, że dokumenty (w postaci skanów raportów fiskalnych przesyłane przez stronę pozwaną w korespondencji elektronicznej) stanowiły prawidłową podstawę do wystawienia dokumentów rozliczeniowych - faktur VAT przez stronę powodową. Gołosłowne zaprzeczenia strony pozwanej nie zdołały podważyć materiału dowodowego zaoferowanego przez stronę powodową, uporządkowanego na żądanie Sądu poprzez przypisanie poszczególnych dokumentów rozliczeniowych do poszczególnych umów i w konsekwencji do poszczególnych punktów sprzedaży (vide: pismo z dnia 23 czerwca 2017 r. k. 450).

Pozwana zarzucała ponadto, że załączone do pozwu faktury, z których wynika objęte nim roszczenie nie zostały jej doręczone. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego w postaci wydruków korespondencji stron i zeznań świadków w tym M. J. (2), E. K. czy M. Z. (1), faktury VAT doręczane były pozwanej w określonym czasie drogą elektroniczną, a strony akceptowały taką praktykę dostarczania faktur. Fakt otrzymywania faktur w korespondencji elektronicznej potwierdził również A. B. (1), do którego między innymi korespondencja była kierowana. Nadto w sytuacji, w której pozwana zakwestionowała otrzymanie tych dokumentów rozliczeniowych w dniu 9 listopada 2015 r. doszło również do doręczenia duplikatów faktur, co potwierdzają zwrotne potwierdzenia odbioru podpisane przez A. B. (1) (k. 260). Wprawdzie świadek ten zeznał, że nie przypomina sobie odebrania przesyłki potwierdził jednak, że umieszczony na potwierdzeniu odbioru podpis należy do niego. Nie zaprzeczył w końcu ani prawdziwości, ani rzetelności dowodów w postaci wydruków tak korespondencji elektronicznej jak i dowodu potwierdzenia odbioru. Pozwana w żaden również sposób nie zakwestionowała okoliczności doręczenia wezwania do uregulowania należności wynikających z tych właśnie faktur.

Reasumując Sąd uznał, że zaistniały podstawy do przyjęcia, że niesporna jest kwota wynikająca z zaksięgowanych faktur VAT zaś wystawienie faktur VAT i doręczenie ich w postaci duplikatów oraz niekwestionowanie przed procesem sądowym faktu należytego wykonania umowy i obowiązku uiszczenia opłat ujętych w tych fakturach w sposób dostateczny potwierdza żądanie.

Dodatkowo odnosząc się do twierdzeń pozwanej dotyczących bezużyteczności umów rację należy przyznać powódce, że, przez cały okres działalności pozwana swobodnie posługiwała się nazwą i logo sieci kawiarni czerpiąc z tego tytułu korzyści. Nadto ani powódce, ani pozwanej nigdy nie zakazano prowadzenia działalności pod nazwą (...) czy używania charakterystycznego logo, którego autorem, co bezsporne, jest T. W. (wspólnik powodowej spółki). Ostatecznie zresztą powódce udzielono przecież prawa ochronnego na znak towarowy słowno-graficzny (...).

W tym stanie rzeczy przyjąć należało, że załączone do pozwu faktury odzwierciedlają rzeczywiste zdarzenia gospodarcze, a pozwana oparła swoje stanowisko jedynie na twierdzeniach nie znajdujących potwierdzenia w materiale dowodowym zarówno osobowym jaki i dowodach z dokumentów i w konsekwencji przyjęta przez nią linia obrony zmierzała jedynie do nieuzasadnionego uniknięcia obowiązku zapłaty ciężących na niej zobowiązań umownych.

Mając powyższe na uwadze Sąd uwzględnił powództwo w całości, w tym również co do żądania odsetek ustawowych, które znajdowało uzasadnienie w treści art. 481 §1 i 2 k.c. przy uwzględnieniu terminów płatności określonych w nieuregulowanych fakturach VAT wystawionych na rzecz pozwanej spółki i zostały przyznane od dnia następnego po upływie terminu zapłaty wyznaczonego w tychże dokumentach rozliczeniowych.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalony został na podstawie dokumentów, a w szczególności umów franczyzy, korespondencji stron oraz faktur VAT i raportów fiskalnych z których wynikają opisane w pozwie kwoty, składające się na sumę dochodzonego roszczenia oraz daty płatności, stanowiące podstawę żądania w zakresie odsetek. Sąd nie powziął wątpliwości co do ich prawdziwości, prawdziwość powyższych dowodów z dokumentów nie była kwestionowana również przez strony. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął również zeznania świadków oraz zeznania reprezentanta powódki złożone w charakterze strony, które jak zaznaczono w powyższych rozważaniach były w zasadzie zgodne w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, korespondowały ze sobą i pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu oraz faktem, że pozwana uległa co do całego żądania, Sąd Okręgowy orzekając w oparciu o treść art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 i 2 k.p.c. zasądził w punkcie II wyroku od pozwanej na rzecz powódki kwotę 11.570 zł tytułem kosztów procesu. Na koszty procesu złożyły się opłata sądowa od pozwu w kwocie 4.353 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w kwocie 7.200 zł ustalone stosownie do treści § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat z czynności adwokackie (Dz.U. 2015.1800 ze zm. - w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia pozwu).